

D ů v o d y:

Z obsahu dovolání vychází najevo, že žalobce míní vyloučiti z exekuce zabavený fresovací a hoblovací stroj z důvodu, že mu k nim přísluší právo vlastnické. Podle judikatury nejvyššího soudu (rozh. čís. 11589, 11877 sb. n. s.) stačí ovšem tvrzení v žalobě podle § 37 ex. ř., že vylučované předměty jsou vlastnictvím žalobce, by bylo vyhověno žalobní prosbě, že exekuce jest nepřipustná, rozsudkem pro zmeškání žalovaného. Žalobce však v žalobě netvrdil, že mu přísluší k předmětům exekucí dotčeným vlastnické právo, nýbrž udal, že mu k nim přísluší práva, která nepřipouštějí výkon exekuce z důvodu, že koupil v říjnu 1930 celé zařízení dílny exekuta J-a. Údaj tento v první části jest právním závěrem, jež činiti jest oprávněn jen soud. Tento právní závěr vyvozuje žalobce ze skutkového tvrzení, že v roce 1930 koupil celé zařízení dílny J-a. Koupě o sobě jest však jen právním důvodem nabytí vlastnictví, jež se uskutečňuje — jsou-li tu i ostatní zákonné předpoklady — teprve odevzdáním koupeného předmětu kupiteli (§ 1053 obč. zák.). Z koupě vzniká kupiteli jen obligační nárok na odevzdání věci proti prodávateli, nikoli právo vzhledem ke koupenému předmětu, takže koupě nezakládá právo kupitelovo, které nedopouští výkon exekuce na koupený předmět uskutečněné ještě před odevzdáním věci kupiteli do vlastnictví (Neumann, Komentář k ex. ř. III. vyd. str. 181, rozh. Nowak n. F. 1126). Že došlo k odevzdání vylučovaných strojů žalobci, nebylo tvrzeno. Rozhodnutí nejvyššího soudu z 11. dubna 1922, R II 242/29 a č. 11170 sb. n. s. (Rv II 749/30), v nichž je vysloveno, že obligační nárok stačí k odůvodnění žaloby podle § 37 ex. ř. a jichž se žalobce dovolává, netýkají se obligačního nároku kupitelova z koupě, nýbrž mají za základ obligační nárok jiný, tkvící ve vlastnickém právu žalobce, které v žalobě bylo také tvrzeno. Na žalobci bylo (§ 226 c. ř. s.), by v žalobě uvedl skutkové okolnosti, z nichž vyvozoval žalobní nárok. Podle § 396 c. ř. s. jest soud povinen při rozsudku pro zmeškání pokládati za pravdivý jen skutkový přednes dostavivší se strany, kdežto po stránce právní jest mu vyhrazena volnost zkoumati, zda žalobní nárok vyjádřený v žalobní prosbě vyplývá ze skutkového přednesu strany. Poněvadž žalobní nárok podle § 37 ex. ř. skutkovým přednesem žalobce není opodstatněn, právem odvolací soud zamítl žalobu.

Čís. 13170.

Jde o placení výkonnému orgánu podle § 25, druhý odstavec, ex. ř., bylo-li mu dlužníkem placeno před provedením odhadu zabavených svršků, by odhad nemusel býti proveden. Lhostejno, že si výkonný orgán nepřivedl odhadce, konal-li se výkon v místě exekučního soudu a odhadce mohl býti ihned přibrán, kdyby byl dlužník nezaplatil. Nezáleží ani na tom, že stvrzenka dlužníkovi vydaná nebyla sepsána na formuláři předepsaném min. nařízením ze dne 18. ledna 1926, čís. 60245/25 Věstník čís. 1/1926 (str. 3).

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, Rv II 493/32.)

Dlužník domáhal se na vymáhajícím věřiteli, by exekuce byla prohlášena nepřipustnou, ježto vymáhaná pohledávka byla zapravena. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není sporu o tom, že žalobce v exekuci proti němu žalovaným vedené zaplatil vymáhanou pohledávku s příslušenstvím soudnímu vykonavateli Josefu J-ovi. Spor jde o to, zda tu jde o plat podle § 25 druhý odstavec ex. ř. a zda tímto placením výkonnému orgánu se zprostil dlužník proti vymáhajícímu věřiteli svého závazku. Jak jest nesporno vydal J. žalobci o platu kvitanci z 23. dubna 1929, jejíž pravost při ústním odvolacím jednání byla zástupcem žalovaného uznána. Podle nepopřené přednesu žalobce bylo žalobci doručeno soudní usnesení z 11. dubna 1929, že bude nejprv proveden odhad zabavených věcí a po jeho provedení že budou učiněna další opatření k výkonu prodeje z volné ruky, krátce na to pak přišel k němu soudní vykonavatel s tím, že bude nucen odhad provést, jestliže hned nezaplatí, proto si opatřil peníze a zaplatil soudnímu vykonavateli, který mu vydal na příjem peněz stvrzenku; a řekl mu J., jestliže nezaplatí, že přivede odhadce k odhadu. Nutno uvážiti, že šlo o výkon v K., tedy v sídle okresního soudu (exekučního). Správně uznal odvolací soud, že ono placení jest pokládati za placení výkonnému orgánu dle § 25 druhý odstavec ex. ř. Předmětem výkonu byl odhad zabavených věcí a placeno bylo před provedením odhadu, by odhad proveden býti nemusil. Nelze pokládati za rozhodné, že výkonný orgán si nepřivedl odhadce, neboť výkon se konal v K. a odhadce mohl býti ihned přibrán, kdyby byl dlužník nezaplatil. Nebyl tedy vykonavatel v tomto případě jen soukromníkem, který dlužníka vyrozumíval o hrozícím mu odhadu. O odhadu byl dlužník vyrozuměn již doručením soudního usnesení a k provedení odhadu neustanovuje se zvláštní rok, o němž by se účastníci předem vyrozumívali. Význam pro poměr dlužníka k vymáhajícímu věřiteli nemůže míti okolnost, že stvrzenka dlužníkovi vydaná nebyla sepsána na formuláři předepsaném min. nařízením z 18. ledna 1926 čís. 60345/25, Věstník čís. 1/1926, str. 3, neboť tento vnitřní předpis za účelem kontroly vydaný nemůže míti ten účinek, by placení podle § 25 druhý odstavec ex. ř. výkonnému orgánu konané nemělo platnosti pro platícího dlužníka, kdyby předpisu onoho ministerského nařízení nebylo šetřeno. Ani vládní nařízení ze dne 15. prosince 1925 č. 250 sb. z. a n., na základě něhož uvedené ministerské nařízení bylo vydáno, takové sankce neobsahuje.

Čís. 13171.

Manželka toho, kdo byl zbaven svéprávnosti, jest účastnicí nesporného řízení, oprávněnou podle §§ 6 a 37 zák. čís. 100/1931 k rekursu proti schválení prodeje nemovitého jmění manželova.